

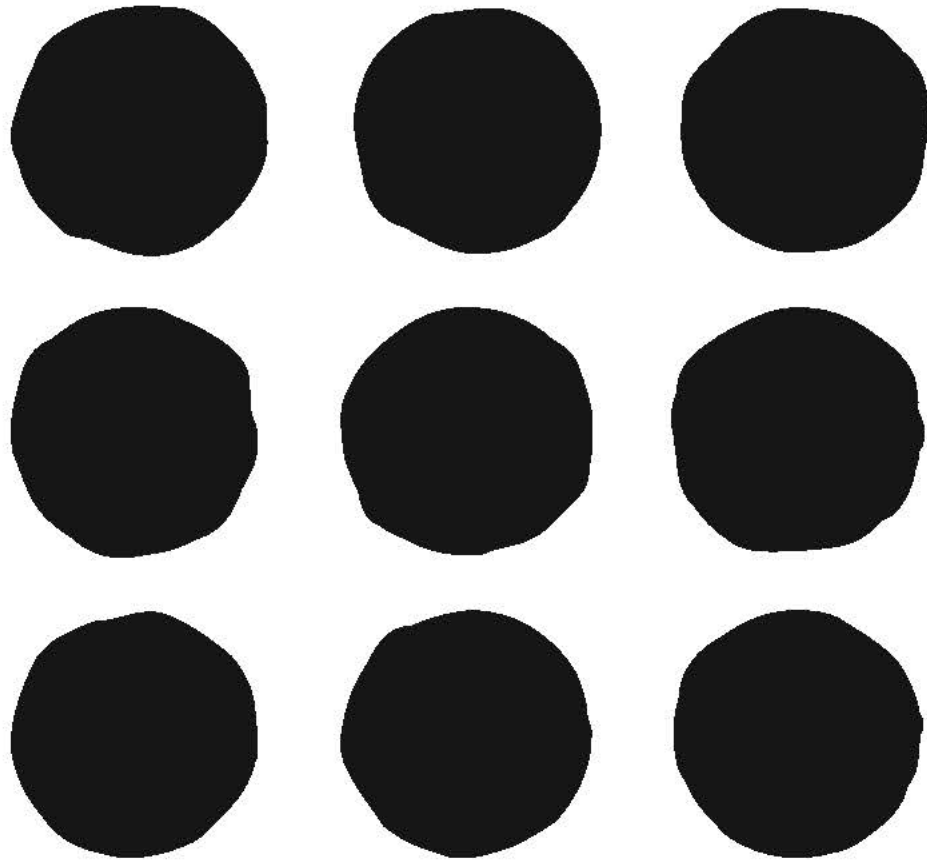
**SVI UMIRU
U OVOJ KNJIZI**

Beka Adamašvili

**SVI UMIRU
U OVOJ KNJIZI**

**SVI UMIRU
U OVOJ KNJIZI**

Beka Adamašvili

Prevod s nemačkoga: Darinka Kovačević

Naslov originala:

ამ რომანში ყველა კვდება

© Bakur Sulakauri Publishing, Tbilisi 2018

© 2022 za srpsko izdanje Propolis Books

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

The European Commission support for the production of this publication does

not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Podrška Evropske komisije za objavljivanje ove publikacije ne predstavlja preporuku sadržaja koji odražava isključivo poglede autora i Komisija ne može snositi odgovornost za bilo koje korišćenje informacija sadržanih u publikaciji.

Svim čitaocima koji rado preporučuju knjige na Fejsbuku, Instagramu ili Tviteru: samo nastavite tako.

Isto tako posvećeno svim korisnicima cepidlakama, koji su pomislili da u prethodnoj posveti nedostaje hašteg

Prolog

Smrt je podesila budilnik na četiri sata trideset tri minuta.

Sve što je moglo da se broji protiv nesanice već je prebrojalo. Prvo ovce (deset hiljada stotinu deset!), zatim nepros-pavane noći (sedam hiljada sedamsto sedamdeset!), potom sekunde izgubljene prilikom brojanja ovaca i probdevenih noći (osamnaest hiljada tri sekunde!)... U nekom trenutku je shvatila da, osim besmislenog brojanja bilo čega, postoji još šest stotina dvadeset drugih metoda za uspavljivanje i odlučila da promeni strategiju.

Prvo je pomislila: „Neću da razmišljam”, ali ju je pritom zatekla misao kako je mišljenje i to što čovek razmišlja o tome da ni o čemu ne razmišlja i počelo je da joj bruji u lobanji. Onda je uzela Prustov roman koji joj je bio pri ruci i pomislila da bi tako, eventualno, mogla da zaspi od dosade, ali se odmah pokajala zbog izgubljenog vremena sa Prustom. Nije pomoglo ni zatvaranje očiju pred svim nepravdama, niti zamišljanje javnog čitanja višetomnog tokijskog telefonskog imenika. Najzad je odmahнула rukom i pokušala da se umiri mišlju kako je đavo koji nikad ne spava, u mnogo gorjoj situaciji od nje i zagledala se u suprotni zid čekajući san.

Suprotan zid predstavljao je ugodan, ali beživotan deo kancelarije smrti. Levo pored zida bila su vrata, na vratima ogroman poster, na posteru Džim Morison, njen omi-

ljeni pevač i dragoceni deo kolekcije koja se sakupi. Ta kolekcija bi sadržala ukupno jedinstvenih eksponata, od kojih će smrt p veći bend svih vremena. Bend će biti sast umetnika sa ništa manje zvučnim imenim

tova iz različitih epoha. Na primer „Znači i „Još pet meseci, molim”.¹ Za odabir draga bila je, međutim, potrebna preciznost juve broj onih koji treba da završe u zbirci, to jće biti narušen kvalitet budućeg benda.

Odmah tamo pored čoška gde se prvi gim, počinje izložba nebrojenih (osamde stotina četrdeset pet!) neobičnih fotograf kazana ona lično. Čitavo njeno biće. Neka javljene smrti na poslu. Sa na brzinu nažv na marginama koje su primereno opisale – *vreme za život, vreme za umiranje:*

---

¹ „Znači, lajk, haha i vau” i „Još pet meseci, molim” odno „All You Need Is Love” i „Wake Me Up When Se

- 8 -

Na trećem zidu visila je ogromna kosa. Dijagonalno. Na dva eksera. Nakon uvođenja novih tehnologija, smrt ju je ređe koristila. Uglavnom samo kao stik za selfi, i to samo zato što je uvek bila prikazivana sa kosom i što su vizuelne navike ljudi bile uporne i teško su se menjale. Pritom, ona više nije bila devojčica i bilo joj je smrtno dosadno da na svim slikama paradira sa kosom. Čak i njen kursor ima oblik kose. Na posebnom uređaju kompanije Atropa², u jednom ogromnom folderu nazvanom „Čovečanstvo”, nalazi se bezbroj (sedamdeset hiljada četiti stotine dvadeset!) podfoldera (na primer „Rat”, „Katastrofe”, „Bolest”, „Nesrećni slučaj”, „Starost”, „Terorizam”, „Raspeće”, „Darvinova nagrada”³) i sedam milijardi osamsto miliona petsto hiljada trista dvadeset (kakvi nebrojivi nebrojeni brojevi!!!) pohranjenih podataka. Posao Smrti sastojao se u tome da raspoređuje podatke koji neprestano pristižu u podfoldere i da, u redovnim intervalima, pravi red u folderima.

Iznad Atropa nalazile su se police koje su najvećim delom bile popunjene knjigama Terija Pračeta. Po mišljenju Smrti, Pračet je pisao nezaboravne knjige sve dok jednog

dana nije morala da ga pomeri u podfolder „Alchajmer”. Ni ostali romani nisu bili manje majstorski napisani. Na policama su se nalazili romani Mana, Zusaka, Saramaga, Kristi ...

---

² *Atropa* - boginja sudbine u grčkoj mitologiji, čiji je zadatak bio da makazama preseče ljudima životnu nit.

³ *Darvinova nagrada* – dodeljuje se za najgluplju smrt. Autor ove knjige imao bi velike šanse da dobije ovu nagradu, ako bi u trenutku pisanja fusnote o Darvinovoj nagradi baterija laptopa pala na sedam procenata, a on, intenzivno razmišljajući o nekom dobrom primeru, umesto utikača za punjenje u utičnicu gurnuo par pletaćih igala.

Ukratko, svih koji su želeli da postanu besmrtni tako što su pisali o smrti i time doprinosili životnosti njene narcističke biblioteke.

... Kostima palca i kažiprsta Smrt je protrljala očne duplje koje su piljile u zid. Njena nesanica je uslovljena isključivo psihološkim faktorima. Plašila se da će zbog umora tako čvrsto zaspati, da budilnik neće biti dovoljan da je probudi. „Samo još danas, a onda ću svakako otići do psihologa”, pomislila je.

Poslednji psiholog pred čijim vratima je stajala bio je Frojd. Godine hiljadu devetsto trideset devete. Ali to je više bila radna poseta, jer je datoteka „Zigmund Frojd – 1856” već odavno bila odložena u podfolder „Teške bolesti” i psiholog je bio taj koji je bio na kauču.

„Svejedno. Bolje je umeo da priča o snu, nego o nesanicu”, umirujuće je rekla Smrt svojoj lobanji i podsetila se da je

...njena nesanicu počela davno pre Frojda. Tačnije, u situacijama kad je trebalo biti naročito budan. Ona je, međutim, zaspala i svetska istorija se odvijala radikalno drugačije...

Alojz je te noći tokom seksa trebalo da umre. Neizostavno. U svakom (smrtnom) slučaju. U suprotnom bi eksperiment tekao drugačije i Smrt bi morala da odgovara svojim strogim kreatorima.

Te večeri Alojz nije objavio rat Smrti, već piću. Bio je toliko pijan, da je najpre od jednog prsta video dva, od dva četiri, od četiri osam; ove naizgled anatomske anomalije učinile su da se oseti prinuđen da zatvori oči i da se, blagim tresenjem glave, vrati u realnost. Iz istog razloga mu

- 10 -

se prikazala, nakon što je između šesnaest vrata pronašao prava, prvo jedna Klara, pa dve, pa četiri, pa osam Klara, tako da je zatvorio oči, blago protresao glavom i - pre nego što se jedna otpozadi Klara opet umnožila - odvuкао je u spavaću sobu radi umnožavanja.

Seks nije ono što se prikazuje u ljubavnim filmovima. Pre je nešto što se prikazuje u dokumentarnim. Preciznije, pre kao nešto što se prikazuje na Animal Planeti. Alojz je dahao poput Limijerovog voza koji ulazi u stanicu, Klara je bila nema kao Limijerov bioskop.

Tačno u tom trenutku trebao je da nastupi brižljivo planirani srčani udar.

Ali smrt se uspavala.

Sreća za Alojza. Maler za čovečanstvo.

Nakon nekoliko minuta Alojz je završio i uz blagi uzdah se otkotrljao sa Klare na krevet.

Na prvi pogled i ova noć je trebalo da bude obična kao i hiljade drugih noći, ali ovoga puta sve je teklo drugačije. Mali Adolf je kao od šale pobedio svoje konkurente i brzo poput blica odjurio u pravcu jajnika...

Neprijatno sećanje na taj događaj otelo joj je ne samo san, već i samu pomisao na san. Ustala je, skinula ogrtač i pogledala se u ogledalu. „Ne bi mi škodilo da dobijem malo na rebrima. Čisti sam kostur”, pomislila je, prebacila ogrtač preko električne stolice i uzaludno razmišljala o dugo željenom odmoru. Već odavno ga je zaslužila. Prošli su milioni godina, a da ni dana nije zastala. „Šta sve ONA mora da

istrpi! Mogla bi barem nedeljom da se odmara”, mrmljala je i opazila nekoga u mraku. Samo su joj još halucinacije falile! Kostima prstiju protrljala je očne duplje i pažljivo se zagledala. Nije videla nikoga.

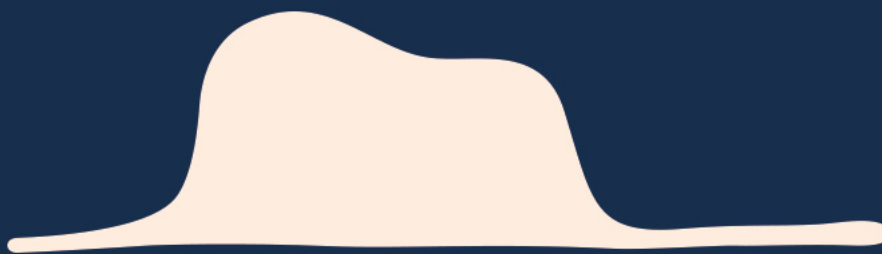
Smirila se, legla i nastavila da razmišlja. Kako vreme leti. Setila se Avelja, kao da je bilo u prošlom veku. U to vreme je bila zaposlena kao običan pomoćnik i imala ogromnih poteškoća u prilagođavanju poslu. Koliko je samo dugo bila za petama Metuzalemu... A onda ta strašna kiša. Četrdeset dana je radila bez prestanka, a onda je sav posao pao u vodu zbog jednog pijanog stolara. Pri pomenu reči voda, na pamet joj pada *Titanik*. Strašno je hladno bilo te noći, hladnoća je prodirala pravo u kosti... Brrr... Zadrhtala je. Međutim, sećala se i vrućine. Jednom je u Londonu bilo tako đavolski vruće, da je sve izgorelo. Smešno, ali pri pomisli na vatru na um joj je pao Arhimed. Vruća kupka... zajedno sa Maraom... Topla voda prijatno je milovala telo. Ugodni drhtaj prošao je kroz nju od lobanje do kostiju stopala. Osetila je olakšanje.

„Ne moram da zaspim!” Samo što je to pomislila, utonula je u san.

Otkucalo je četiri sata.

Hipoteza kaže: „Čovečanstvo je osuđeno na propast i bez obzira na to kako će se razvijati istorija, na kraju će ionako završiti potpunim kolapsom.”

Kajlidžener, majušna planeta naseljena je naučnicima čiji san je da pronađu savršen razvoj toka istorijskih događaja, u kojem se čovečanstvo neće samouništiti.

Zemlju u određenim ključnim trenucima posećuju obični Kajlidženeri, koji su kod nas poznati kao, na primer,

Gutenberg, Ajnštajn i Šekspir.

Oni se lako prepoznaju.

Često ih smatraju „genijalcima” i „božanskim bićima”.

Beka Adamašvili rođen je 1990. godine. Dobio je brojne nagrade za svoje kratke priče koje objavljuje još od malih nogu u časopisima i novinama.

Za roman „Svi umiru u ovoj knjizi”

2019. dobija Nagradu za književnost Evropske unije.

Darinka Kovačević rođena je 1959. godine. Studirala je nemački jezik i književnost na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Akreditovana je trenerica za interkulturalno učenje, bavi se i edukacijom prosvetnih radnika.

www.propolisbooks.com

ISBN: 978-86-80802-74-9

9 788680 802749

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union